CASACADA

---

de Sean McMullen

După ani de zile de ascultat regretele bunicului privind indiferența față de prima aselenizare, am vrut să mă asigur că urmăresc în direct contactul cu Marte. Nava Firebird a coborât uşor spre nisipul roşu al unei zone de coborâre selectate de computerul care a pus în balanță mii de date ştiințifice, pe de o parte şi siguranța echipajului, pe de alta. Camerele de luat vederi prezentau panorama suprafeței planetei, în timp ce argoul amabil şi concis al astronauților dădea impresia că ce făceau nu era cu mult mai captivant decât comandarea unei beri la un bar.

Eu, de fapt, tocmai cerusem o bere de la bar. Cârciuma era la fel ca atâtea altele, aflată la marginea campusului universitar, şi era plină de studenți şi de personal de la Facultatea de Fizică din apropiere. Se făcu linişte când rachetele navei Firebird au acționat imediat, ca să amortizeze contactul cu solul marțian, apoi imaginea uşor tremurată de pe ecran a devenit perfect stabilă. Toți s-au trezit ovaționând, chiar şi necunoscuții au făcut schimb de impresii şi păreri.

Aşa am cunoscut-o pe Julia.

– Hei, nu a fost cel mai grozav lucru de când s-a inventat orgasmul? râse ea uşurată, ciocnind paharul ei de al meu în cinstea îndepărtaților astronauți.

– Ah, da, dar nu puteau să-1 fi trimis pe pilot la o şcoală, ca să pună un pic de viață în accentul acela de american binevoitor? am comentat eu.

– Un accent britanic ar fi acelaşi lucru, dar noi britanicii am pierdut şansa de a face singuri un zbor spațial.

– Acesta e prețul unui bilet pe Firebird, am încuviințat. Australia nici măcar nu a fost luată în considerare.

Julia a spus că participase la o conferință despre modelarea moleculară şi, pentru că se terminase, se gândea să mai stea câteva zile şi să exploreze Melbourne. Expresia de nedescris i se potrivea perfect. Arăta ca o absolventă de facultate, mai interesată de orientarea structurii moleculare decât de rochii, avea părul şaten strâns la spate, fața rotundă şi palidă şi haine unisex. Pentru că amândoi am absolvit ştiințe, am urmărit cu interes expediția pe Marte a navei Firebird şi aveam multe să ne spunem despre acest subiect. Eram la al treilea rând de băuturi, când imaginea camerei de pe Firebird ce arăta nisipul privit de sus, s-a schimbat cu o altă cameră aflată pe un robot.

Urmăream fascinați şi extaziați imaginile, în timp ce camera se rotea încet, arătând câmpii roşii, dealuri îndepărtate, paraşutele robotului căzute înspre nord-est, bolovani şi pietre împrăştiate peste tot.

– Cum poate fi atât de fascinant ceva aşa de neinteresant? întrebă Julia.

– E la fel ca la oameni, am răspuns. Sunt mai interesanți când de abia i-ai cunoscut.

– Asta înseamnă că îți par mai fascinantă acum? chicoti ea, dându-mi un ghiont.

– A, nu, eu ... nu îți făceam avansuri, am spus în grabă.

– Ei, dar eu îți făceam, răspunse ea. Tocmai am plecat de la hotelul conferinței şi mă îndrept către un motel din Royal Parade ... dar tu locuieşti prin apropiere?

Eu sunt în general timid şi neîndemânatic când e vorba de limbajul seducţiei, dar băutura şi emoţia aterizării pe Marte mă făcuseră îndrăzneţ şi lipsit de inhibiţii. în plus, ea luase deja iniţiativa.

– Am închiriat ceva în North Melbourne. E foarte aproape.

Primul pas ne-a întrerupt negocierile. Clare Garret, unul dintre astronauţii americani, urma să facă primul pas. A fost aleasă dând cu banul, primul dolar de argint care a ajuns pe Marte. Camera de filmat a urmărit silueta în costum alb coborând scara de acces, apoi păşind pe nisipul roşu.

– Acesta este următorul mare pas spre următoarea lume, a declarat ea, iar toţi cei din bar au izbucnit în urale.

Eu şi Julia am mai stat câteva minute, privind-o pe Garret mergând pe nisipurile de pe Marte, pipăind rocile şi luând mostre. Străzile erau aproape goale în timp ce mergeam spre casa mea, ceilalţi oameni urmărind încă ce se întâmplă pe Marte. Am mers direct în pat, dar am făcut dragoste atât de puţin timp pe cât pot să facă doi oameni aproape beţi. Eu am adormit destul de repede, dar pe la 3 dimineaţă m-am trezit şi am văzut că şi Julia era trează şi urmărea transmisiunea de pe Marte. Asculta comentariul la căşti. M-am gândit că, probabil din cauza diferenţei de fus orar, era obişnuită tot cu ora britanică. A observat că m-am trezit şi şi-a luat căştile de pe urechi.

– Primele ore într-o nouă lume, spuse ea visătoare. Pur şi simplu, nu puteam să pierd şansa de a vedea în direct.

– E ceva atât de măreţ, am zis. Aş vrea să fi luat si eu parte.

– În ce fel?

– În orice fel. Să vopsesc puţin echipamentul cu tare s-a făcut călătoria, să lucrez la antena de comunicare. Absolut orice.

– Eu am ajutat, spuse privind ţintă ecranul, tmându-şi bărbia pe genunchi.

– Da?! am exclamat eu. Cum?

– Ah, a fost ceva minor. Am calculat câteva bite, am masteratul în astronomie şi chimie.

– Astronomie? Sunt impresionat.

– Nu fi! Nu e mare lucru din punct de vedere al carierei, şi se plăteşte cu mai puţin bani decât o slujbă normală. Lucrez de regulă în programare tndustrială şi sisteme de control, dar mi s-a oferit un contract de muncă pentru proiectul Firebird şi am acceptat. Nu au fost mulţi bani şi ce am făcut eu a fost probabil a miliarda parte din munca totală, dar ştiu că am ajutat ca ei să ajungă aici. Mă uit la ecran şi-mi spun: propria mea muncă.

– De necrezut am zis, luând-o în braţe. Să -rmăresc aterizarea pe Marte şi să fiu în pat cu cineva care a făcut totul posibil.

– Nu e nimic special în asta, râse ea.

– Pentru mine este.

– A, un alt visător, suspină ea şi se sprijini de mine.

Acea primă noapte împreună a fost ciudat de suprarealistă. în faţa televizorului ce ne invada cu imagini de pe Marte, am mâncat cartofi pai, am băut jumătate de butoiaş de vin, am făcut dragoste, i-am urmărit pe astronauţi săltând pe nisipul marţian şi, din când în când, am dormit. Dimineaţa târziu, am mers cu vechea mea Toyota în piaţa Victoria. Julia

purta una dintre hainele mele, deoarece a spus că-i place acest stil. Şi-a cumpărat o haină nouă şi încă alte câteva lucruri de îmbrăcat, în timp ce eu am cumpărat fructe şi legume. A spus că-i place să cumpere haine de peste mări, pentru că îi aminteau întotdeauna de perioada când a fost plecată şi de cât de bine s-a simţit.

– Când trebuie să fii la universitate? întrebă, în timp ce ne plimbam printre tarabe.

– E sâmbătă, nu? am răspuns.

– Sâmbătă, aşa e. Am pierdut o zi... pe undeva. Am luat prânzul pe duşumea, în faţa micului meu şemineu, uitându-ne la astronauţii care se pregăteau pentru noaptea marţiană. Imaginea arăta interiorul de pe Firebird, unde unul dintre membrii echipajului a scos o sticlă de şampanie care fusese adusă ilegal la bord, iar ei beau din pahare de plastic în cinstea succesului avut. Imediat după aceea, transmisia s-a încheiat, iar noi am rămas cu comentatorii locali, care făceau speculaţii dacă avea sau nu loc prima relaţie sexuală de pe Marte. Julia a închis televizorul.

– Noi o facem toată noaptea şi nimeni nu se agită atâta, am şoptit eu, dar tuturor le pasă de ce fac ei. Parcă ar fi zei.

– Noi nu suntem diferiţi de acei astronauţi. Chiar am bătut trei dintre ei la nişte teste şi exerciţii.

M-am întors cu faţa către ea atât de repede, încât mi-am vărsat băutura.

– Vrei să spui că i-ai cunoscut? am exclamat.

– Pe trei dintre ei.

– Păi, asta-i grozav! Cum erau?

– Destul de serioşi, înţelegi? Oameni care îşi spală cana şi o aşează la loc după ce şi-au băut cafeaua sau care îşi verifică lichidul de frână la maşină o dată pe săptămână. Chestia drăguţă e că nu erau deloc plictisitori, cu toate astea. Doi dintre ei, Brad şi Juri, chiar s-au dat la mine.

– Cum, vrei să spui că ... ţi-au cerut să te culci cu ei?

– Aşa am zis.

Am înghiţit în sec.

– Ăă ... şi, ai făcut-o?

– Par a fi proastă? Singura şansă de a te culca cu primii oameni care merg pe Marte? Cine ar refuza aşa ceva?

Firebird nu era construit pentru a se reîntoarce pe Pământ, era doar o navă pentru un drum dus, plină cu echipament şi provizii. O altă navă fusese trimisă în timpul ferestrei anterioare de lansare, Phoenix, care avea şi capabilităţi de lansare şi coborâre pe Marte. Firebird ajunsese la 15 mile de Phoenix, şi pe la miezul nopţii, ora Melbourne-ului, Brad Morgan şi Svetlana Kor-renov au pornit cu un robot să verifice dacă Phoenix era avariată. Televizorul arăta un con alb, turtit, care se făcea din ce în ce mai mare la orizont. Au existat câteva momente de tensiune, când cei doi astronauţi au deschis o trapă şi au pătruns înăuntru, dar, după 20 de minute de teste şi verificări, s-a dat şi verdictul că Phoenix e complet operaţională.

– Ştii că vârsta lor medie este 22 de ani, zise Julia pe când o urmărea pe Svetlana resigilând trapa.

– Chiar? Ei, bine, eu am 22 de ani şi mi-aş dori să fiu acolo.

– IQ-ul lor mediu este 170, toţi au diplome universitare şi niciunul nu

a absolvit la mai mult de 19 ani. Istoricul lor medical, mergând până la bunici, e zero în ceea ce priveşte cancerul şi bolile mintale, iar bunicii lor au trăit înjur de 91 de ani.

– Păi, îmbolnăveşte-te în spaţiu şi eşti terminat, am comentat. Au fost aleşi să rămână sănătoşi.

– Lucel şi Mei sunt amândoi medici, iar Mei e şi chirurg. Laboratorul de biologie de pe Firebird poate fi folosit ca şi clinică sau bloc operator. Echipajul ăla are o asistenţă medicală mai bună decât avem noi.

***

Am închis televizorul şi ne-am dus la culcare. A doua zi dimineaţă am luat micul dejun şi ne-am uitat cum forau astronauţii în suprafaţa marţiană. Cât noi dormisem, ei descoperiseră că solul era permanent îngheţat. Cei şapte exploratori aveau acum o rezervă locală de apă. Imaginea a revenit pe Firebird, unde echipajul desfăcea bagajele, fixa un cort sub presiune şi făcea curăţenie.

Atunci am hotărât că, dacă munca în gospodărie era bună pentru astronauţi, atunci era destul de bună şi pentru mine. Aşa că am spălat mai întâi farfuriile de la micul dejun, apoi m-am apucat de rufe.

– Ai ceva de spălat? am întrebat-o pe Julia, care se uita la ecranul televizorului cu o intensitate ciudată.

– Ah, mulţumesc. în rucsacul meu, compartimentul din mijloc. Ţine-ţi respiraţia când dai de şosete, le-am purtat mai mult decât e normal.

Motivul pentru care nu o să ajung probabil niciodată un foarte bun astronaut este că sunt neîndemânatic. Fac multe lucruri fără să gândesc, şi exact asta am făcut atunci când am luat rucsacul Juliei. L-am ridicat de marginea buzunarului din faţă, răsturnându-i conţinutul. Un obiect greu, în formă de unghi, având inscripţionat pe o parte cuvintele Smith & Wesson a căzut cu zgomot pe pardoseală. M-am îndepărtat, apoi am privit-o pe Julia, care îşi înşfăcase haina, scoţând o altă armă pe care a îndreptat-o spre mine.

– Smith & Wesson 459, spuse cu voce plată. 14 gloanţe, 9 mm, rază de acţiune de 40 de metri şi a fost proiectat pentru Forţele Speciale ale Statelor Unite acum vreo 30 de ani. Observi că ţeava a fost modificată astfel încât să se poată fixa amortizorul şi mai observă că la ăsta pe care-1 ţin în mână piedica nu este pusă.

– Dar... unde ... cum... adică ...? am reuşit să bâigui, apoi am renunţat.

în toată viaţa mea, nu am fost ameninţat niciodată cu o armă adevărată. într-un final, m-am gândit să ridic mâinile.

– îndepărtează-te de pistolul de pe podea, ordonă ea.

– Cine eşti? am întrebat, în timp ce mergeam cu spatele.

– Mi-au luat urma într-un hotel din centru, continuă ea şi ridică cel de-al doilea pistol. Necazul lor era că se aşteptau să găsească vreun student tocilar, dar tatăl meu a fost demult în SAS, forţele alea de paraşutişti englezi, şi m-a învăţat câteva lucruri. Când primul agent din Forţele Speciale a năvălit înăuntru, eu am aruncat un cuţit de bucătărie şi l-am lovit în ochi. A

fost o lovitură norocoasă, a pătruns aproape tot cuțitul. Tipul a căzut fără zgomot, iar eu i-am luat arma. Am ieşit din cameră şi am tras şi în ajutorul său, apoi am plecat cu tot cu banii, armele şi legitimațiile lor. Asta s-a întâmplat cu vreo două ore înainte să te cunosc pe tine.

– Dar e vorba de o crimă dublă! am zis, cu voce sugrumată. Ar fi apărut la ştiri.

– Presupun că cel de-al treilea agent era prin apropiere. Cred că a făcut curățenie în camera respectivă. Ei nu ar trebui să aibă operațiuni în această țară.

– Dar de ce? am întrebat amorțit de şoc. Eşti teroristă?

– E din cauza aia, răspunse ea, arătând cu degetul în direcția televizorului şi la imaginile luate de pe suprafața planetei Marte.

*** * ***

– E din cauza oamenilor ca tine, spuse Julia; amândoi stăteam jos, eu fiind legat acum de un scaun. Tu ai ucis imboldul de a merge în spațiu.

– Eu?! am exclamat puțin mai încrezător acum, pentru că nu mai reprezentam o amenințare. Eu lucrez în robotică şi Inteligență Artificială. Cea mai mare parte din explorările spațiale moderne se bazează pe ceea ce fac oamenii ca mine.

– Ştiu. Vreo două duzini de roboți de pe Lună, controlați de la distanță şi alte duzini de roboți împrăştiați prin sistemul solar. Oamenii nu s-au mai întors pe Lună din 1972, deoarece controlul de la distanță face ca explorările să fie mai ieftine.

Se părea că nu era momentul să-i spun că, demult, am teleghidat un robot lunar timp de zece minute. Acele minute au reprezentat premiul întâi la un concurs de robotică pe care îl câştigasem.

– Şi? Noi tot facem explorări, iar acesta e cel mai important lucru.

– Noi trebuie să mergem în spațiu, pentru că trebuie să locuim acolo! zise cu fermitate, având o sclipire periculoasă în priviri. Eu m-am antrenat ca astronaut pentru European Space Agency, de fapt sunt încă pe lista celor care vor vizita Stația Spațială Internațională. Cu toate acestea, am să renunț pentru ceva mai bun.

– Tu, astronaut? am întrebat surprins. Nu eşti suficient de în vârstă.

– Am 31 de ani, dar mă păstrez în formă şi fac cea mai mare parte din mişcare în sălile de gimnastică. Lumina soarelui îmbătrâneşte pielea destul de repede. Şi mai am şi o figură de fetiță. Oamenii nu mă iau în serios. Mare greşeală.

– Eu te iau foarte în serios, am asigurat-o.

– Foarte înțelept din partea ta.

Se făcuse duminică noapte, iar canalul despre Marte încă transmitea. Ecranul înfățişa un cilindru aşezat pe nisipul roşu. înăuntrul lui erau o mie de ovule umane fertilizate, puse în azot lichid. O mie de cupluri bogate plătiseră zece milioane de dolari fiecare pentru ca ovulul lor fertilizat să fie dus pe Marte. Ideea era ca, după întoarcerea din această expediție, embrionii să fie implantați şi aduşi până la termen. O mie de părinți ar avea atunci câte un copil care să fi fost deja pe Marte. Banii obținuți au ajutat proiectul

să supravieţuiască suficient de mult încât să fie lansat Firebird.

– Trebuia să se organizeze o loterie, dar viitoarele cupluri au fost în secret cercetate să nu existe cazuri de cancer sau demenţă în istoricul lor familial, iar ei înşişi aveau un IQ foarte mare. Şi aşa s-au măsluit extragerile.

– Nu înţeleg, am recunoscut eu.

– Expediţia nu se va întoarce niciodată.

Nu era nimic de adăugat la o afirmaţie de acest gen. în orice caz, nimic care să conteze. Am hotărât să tac. Pe ecran se întindeau panouri solare, iar câteva mostre de apă îngheţată erau introduse într-un separator electrocatalitic. Cu oxigenul şi hidrogenul din apă, expediţia ar avea aer de respirat şi combustibil de ars. Dioxidul de carbon din atmosferă ar furniza carbonul şi cu carbon, hidrogen şi oxigen se pot sintetiza eficient cantităţi nelimitate de plastic. Un reporter demonstra faptul că expediţia făcea multă muncă pentru posibilele colonii spaţiale viitoare. Unităţi mici, robotizate vor fi lăsate în funcţiune când expediţia va pleca, pentru a monitoriza cât va rezista echipamentul fără să fie întreţinut.

– Gândeşte-te doar la ce se află la bordul lui Phoenix în faza de ascensiune, continuă Julia şi verifică muniţia din cele două spaţii libere ale încărcătorului. Spune-mi, ce crezi tu că se află la bord?

– Ah, poate că nu e nimic la bord decât provizii şi echipament, m-am aventurat, bâjbâind după o conspiraţie. Dacă nu s-a vrut ca exploratorii să se întoarcă, atunci asta se află acolo.

– Greşit. Phoenix are o navetă pe deplin funcţională, capabilă să aducă şapte oameni înapoi pe Pământ. Funcţionează cu rachete cu combustibil solid, care este bogat în nitraţi. Sunt câteva duzini de tone de azot gata de colectat, iar odată cu azotul vine şi agricultura. Svetlana ar putea cu uşurinţă să crească o plantă de conversie şi, reciclând cu atenţie nitraţii, să cultive plante care să hrănească zeci de oameni timp de un secol sau chiar mai mult.

Pe lângă ovulele îngheţate, au mai supravieţuit călătoriei spre Marte trei hamsteri femele şi cinci găini de Bantam. Carol Connel urma să experimenteze creşterea animalelor în condiţiile unei colonii marţiene. în orice caz, dacă cineva privea expediţia prin filtrul paranoic al Juliei, arăta într-adevăr destul de alarmant. Experimentele puteau să ajute la susţinerea coloniştilor pe o perioadă nedeterminată. Ei aveau chiar acces la destulă diversitate genetică, încât să fixeze o mlădiţă viabilă a rasei umane.

– Prin urmare, exploratorii sunt pregătiţi să rămână acolo definitiv, am exprimat eu concluzia, strângându-mi puternic mâinile. Când vor face următoarea mişcare?

– Nu o vor face, zise Julia. Nu au nici cea mai mică idee despre ce se va întâmpla.

– Vrei să spui că naveta pentru întoarcere este sabotată?

– Nu. Ar trebui să funcţioneze perfect.

– Atunci?

– E o conspiraţie mică, pusă la cale de câţiva oameni foarte devotaţi. Din nefericire, unul dintre ei are gura mare. Avea este, de fapt, cuvântul corect.

Luni am anunţat la universitate că sunt bolnav, iar în timp ce vorbeam la telefon, arma Juliei era lipită de fruntea mea. După aceea, şi-a

ars în şemineul meu haina veche, blugii şi pantofii, apoi s-a schimbat cu hainele pe care le cumpărase din piață. A ars şi tot gunoiul care ar fi putut fi asociat cu persoana ei. M-am uitat bine la ce avea în rucsac. Erau nişte mănuşi din piele şi din cauciuc, un laptop, câteva CD-uri codate, trei paşapoarte, destul de mulți bani americani, europeni şi australieni, cinci perechi de ochelari de soare. Mai era nişte vopsea de păr, loțiune pentru bronzat, un scaner radio, precum şi alte câteva dispozitive electronice pe care nu le-am putut identifica.

– Eşti bine pregătită pentru fugă, am observat eu.

– Toți cei ca mine s-au evaporat, zise încet. Au dispărut împreună, în aceeaşi noapte. Cu toate acestea, am avut ceva bănuieli şi înainte. Tata întotdeauna a spus că dacă trebuie vreodată să păşesc în afara legii, atunci să o fac cu capul limpede. Mi-am fabricat o nouă identitate şi, sub această nouă identitate, am dormit în alt apartament. In fiecare dimineață dădeam telefon la doi dintre ceilalți tipi, ca să mă asigur că mai erau acolo. într-o dimineață, nu am primit niciun răspuns. Am început să fug, când am văzut titlurile: CINCI PERSOANE AU FOST OMORÂTE ÎNTR-UN ACCIDENT ÎNGROZITOR PE AUTOSTRADĂ.

– Cred că plănuiai ceva cu adevărat rău, din moment ce Guvernul a trebuit să facă asta.

– Era vorba de trilioane de dolari. Suficient pentru a trimite sute de oameni pe Marte, şi să mai rămână şi pentru o expediție pe lunile joviene. Destul cu vorba. Unde e cutia ta cu scule şi fierul de lipit?

– Ăă… ce te face să crezi că…

– Lucrezi în robotică şi sunt stropi mici de la lipit pe masa din bucătărie.

– în cămară, raftul de sus.

Purta mănuşi negre din piele ori de câte ori ieşea afară, dar acum şi le puse pe cele din latex. O urmăream cum îşi ştergea amprentele de pe tot ce atinsese de-a lungul weekend-ului.

– Nu poți să le ştergi pe toate, am spus plin de speranțe.

– Crezi? Am fost foarte atentă la ce am atins când nu purtam mănuşi.

– Deci, ai de gând să mă ucizi şi să nu laşi nicio urmă? am întrebat resemnat.

– Nu, elimin orice urmă de-a mea din casa ta, ca să nu se facă nicio legătură între noi. Curând, voi fi o persoană mult prea rea ca să fie cineva asociat cu mine.

Probabil ghicise la ce mă gândeam.

– Da, chiar mai rea decât acum. Mult mai rea. Chestia pe care o asamblase pe masa din

bucătărie nu semăna cu o bombă. A sudat 30 de baterii împreună, apoi a împachetat sursa de energie într-o cutie de carton şi a sigilat-o cu bandă de lipit. Folosea pistolul de lipit într-un mod mai degrabă competent decât expert. Altcineva construise probabil modulele pe care le asambla. Când a terminat, a golit două cutii de şervețele şi a împachetat bateriile şi componentele în ele. Şervețelele au fost aruncate în foc.

– Dacă ai fi fost vreun tocilar fără niciun echipament tehnic, aş fi fost terminată, spuse în timp ce lucra.

– Ce faci acolo? am întrebat, iar ea începuse să lucreze la o colecție de

tuburi şi fire de aluminiu. Pare o antenă direcţională.

– Marfă de vârf, răspunse ea.

– Pentru ce este?

– Să trimit un mesaj.

– Către cine?

– Către ce. Există un satelit industrial foarte mare numit Sunflower, pe orbita inferioară a Pământului. Are un defect mic la soft-ul de control deoarece, din motive de economie, s-a renunţat la colţuri în timpul proiectării. A fost foarte periculos. Orice organizaţie teroristă care avea acces la un tehnician competent, un programator priceput şi vreo cinci mii de dolari băgaţi în aparatură electronică, putea să facă Sunflower să aterizeze în New York, Londra sau chiar Melbourne. Noi am lucrat la o mult mai bună întrebuinţare a lui... dar unul dintre colegii mei conspiratori a intrat în panică şi le-a spus directorilor companiei. Ei au hotărât, evident, că era mai economic să nu facă nimic, în loc să trimită doi astronauţi pe Sunflower să monteze câteva chestii pentru siguranţă. Era mica problemă legată de un grup de terorişti amatori care ştiau deja secretul, dar şi uciderea noastră a avut raţiunile ei economice. Nu ai nicio idee cât urăsc eu expresia raţiuni economice, ştii că sunt o visătoare.

– Şi eu, am adăugat ca un automat.

– Ah, dar spre deosebire de visători ca tine, eu cred în vise ce devin realitate.

– Şi eu, dacă mi se dă o şansă!

– Dar eu fac şansa.

Umerii mi se încovoiau, fiind forţat să accept că ea avea dreptate. L-aş fi sfătuit pe Cezar să nu traverseze Rubiconul, aş fi sugerat ca Alexandru să aibă mai multă răbdare cu Nodul Gordian şi probabil că le-aş fi spus fraţilor Wright să folosească întreaga lor energie creatoare pentru a proiecta o bicicletă mai bună, în loc să umble de colo-colo cu planoarele. Să dai o şansă... eu nu aş accepta-o.

– Câţi vor muri? am întrebat, cu resemnarea unuia care nu se aştepta să supravieţuiască până în zori.

– Niciunul, cu puţin noroc.

– Niciunul?

– Niciunul.

– Dar tu ai ucis deja.

– Eram în legitimă apărare. Visul meu are un preţ foarte mare şi va trebui ca toţi să dea o mână de ajutor. Pot să plătesc partea mea, pot să îndrăznesc, pot să îmi pese? Să-mi las visul să moară? Sărman vis, îl ştiam atât de bine...

Deodată, deveni o cu totul altă persoană: mai blândă, mai ciudată. A făcut nişte teste cu antena, apoi a dezasamblat-o şi a pus totul în rucsac.

– Pleci, aşadar?

– Da. Voi pleca în linişte, pândind vânătorii şi spionii.

– Cât timp mai am?

– Poftim?

– De trăit?

– Cât timp mai are fiecare dintre noi? O oră, o lună, o şansă de a vedea prima rază de lumină a secolului al XXII-lea prin fereastra vreunui

sanatoriu? Eu voi pleca în câteva minute şi te las pe tine dezlegat. Ai putea încerca să chemi Poliția, dar ce dovezi ai că exist? Nici măcar nu ştii ce planuri am.

Am fost dezlegat odată cu venirea nopții, şi cu pistolul apăsându-mă în stomac, m-a sărutat uşor pe frunte.

– Îndrăzneşte să visezi şi nu-ți lăsa visurile corodate de acidul surplusului bugetar de care are nevoie Guvernul ca să câştige alegerile, spuse în timp ce-şi lua rucsacul. Alocarea fondurilor pentru explorarea spațială este întotdeauna mielul de sacrificiu hrănit cu astfel de surplus, continuă ea şi deschise uşa. Şi acum, eu am ieşit din viața ta.

Nici nu i-am auzit paşii pe scări. Avea dreptate, într-un fel. Ce puteam eu să fac? Cine m-ar crede? Lucrul de care nu şi-a dat ea seama a fost că ştiam cine era, chiar dacă nu îi ştiam numele. Văzusem titlurile care anunțau moartea prietenilor ei şi, cu toate că sunt accidente îngrozitoare pe drumurile şi autostrăzile lumii în fiecare zi, acela care se referea la prietenii ei a apărut şi pe ecranul computerului meu. Era pe adresa de web a Societății Interplanetare Britanice, iar eu, din întâmplare, eram membru SIB:

CINCI MEMBRI INCINERAȚI ÎNTR-UN ACCIDENT GROAZNIC CU O AUTOCISTERNĂ.

M-am conectat la rețea şi am verificat din nou site-ul SIB. Ştirea era veche de o săptămână, dar sub imaginea unei maşini incinerate se aflau cinci poze. Lissy Galbraith avea fața Juliei, dar mie tot la numele de Julia îmi era gândul. Am citit paragraful cu biografia ei. în momentul morții, Lissy era inginer senior de sistem la birourile UK ale Industriilor Orbitale Sunflower din Chicago. Desigur că ei au aflat că a dispărut de acasă, dar poate că unul dintre colegii ei se culca cu o fată. Au presupus doar că e Julia şi nu au descoperit greşeala decât când era prea târziu. Ce planuri avea oare? Nicio viață nu se va pierde prin conspirația ei, aşa a spus ...

Atunci am înțeles! Expediția spre Marte, o fabrică orbitală, viitorul neclar al explorării spațiale, şi trilioane de dolari pierduți - totul se lega! Amețit de la şoc, am deschis uşa de la micul meu balcon şi am ieşit afară, în aerul proaspăt. Julia era la mile depărtare de acum, probabil într-o maşină furată, eram sigur de asta. Am observat deodată că o maşină foarte specială dispăruse de pe stradă. Un coleg de-al meu locuia în apropiere, dar era plecat în străinătate, ca de obicei. Maşina lui fusese parcată sub un eucalipt, dar acum dispăruse. Julia ar fi luat o astfel de maşină. Era plină de frunze şi găinaț de pasăre şi arăta de parcă nu i-ar fi simțit nimeni lipsa o bună bucată de vreme. Am intrat în casă, am deschis televizorul, m-am aşezat şi m-am holbat la imaginile astronauților care se pregăteau să înceapă o nouă zi de muncă pe Marte. Am ridicat receptorul telefonului, am observat că avea ton, am format numărul de la Poliție şi Serviciile de Urgență, apoi am luat o decizie în grabă şi am trântit receptorul în furcă. Am adormit imediat pe scaun.

În dimineața următoare, nu a apărut nimic la ştiri despre împuşcături sau cadavre. Am mers la universitate, am lucrat puțin la proiectul de cercetare, la prânz am făcut jogging, apoi m-am dus acasă şi m-am uitat la televizor la imaginile de pe Marte. Totul revenise la normal, cu excepția câtorva prezervative lipsă dintr-un pachet din baia mea şi o nouă mică urmă

de sudură, în formă de stea cu opt colțuri, pe masa de bucătărie. Am îndepărtat urma de pe suprafața mesei cu o lamă şi am ținut-o între degete. Pentru mine, era singura dovadă palpabilă că Julia exista. Am făcut şi nişte calcule legate de rafinăria orbitală Sun-flower, apoi m-am asigurat că o căutam ori de câte ori trecea pe deasupra oraşului Melbourne.

Nu am văzut când a explodat Sunflower. Am văzut doar, în a treia seară după plecarea Juliei, o cometă mare, argintie, îndreptându-se spre sud, fiecare fragment având o viteză de peste 17 mii de mile pe oră. Chiar când o urmăream, norul ce o înconjura s-a lovit de ceva ce i-a intersectat orbita. S-a văzut un fulger, o explozie de scântei, apoi alte fulgere. Am privit până când norul a ieşit din raza vizuală, am intrat în casă şi am deschis televizorul.

Era numită cascada. Sunflower fusese umplută până la refuz cu nisip rafinat pentru procesarea la zero G şi explodase deasupra nordului Australiei. Satelitul gigantic se deplasa pe orbită la o înclinație de 45 de grade față de ecuator şi avea o greutate de 60 de tone fără încărcătură. Cuvântul cheie era fără. Sunflower nu era, cu siguranță, fără încărcătură la momentul exploziei, avea de fapt la bord o încărcătură de nisip rafinat de patru ori greutatea proprie. Avea şi panouri solare enorme, ca să alimenteze cu energie procesarea nisipului în produse pe bază de siliciu.

Am urmărit totul la micul meu televizor, fără să dorm deloc în noaptea aceea. Fiecare satelit, fiecare parte a rachetelor, fiecare bucată de gunoi spațial distrus de cascadă, se transforma într-o nouă cascadă. Curând, se puteau vedea mai multe fragmente decât stele, iar marginile cascadei se întindeau spre alte orbite şi latitudini. Procesul a fost destul de lent pentru ca Stația Spațială Internațională să fie evacuată. Cea mai mare parte a nopții, întreaga mass-media se concentra asupra astronauților de pe cele două orbite de evacuare. Rachetele retro-propulsoare au fost pornite de îndată ce nava şi echipajul se îndepărtaseră de stație, fără să se gândească cineva la locul unde vor ateriza. Orice loc de pe Pământ era mai sigur decât orice orbită din apropierea Pământului. Astfel, cascada nu a făcut nicio victimă, şi până dimineață a devenit o imensă perdea de particule fine, fiecare având inerția unei maşini împinse de pe acoperişul casei.

Atenția mass-media şi interesul publicului s-au îndreptat acum asupra astronauților de pe Marte, cei şapte oameni izolați la zeci de milioane de mile depărtare. Doi americani, doi ruşi şi câte unul din Japonia, China şi Franța. Nu se aflau în pericol imediat, deoarece amenințarea cascadei era limitată la tot ce ținea de orbitele din apropierea Pământului. Am fost asigurați că cei de pe Marte aveau atât stocuri, cât şi noi rezerve ca să reziste de două ori mai mult decât timpul planificat al expediției. Problema era că naveta de întoarcere va găsi spațiul din apropierea Pământului mai periculos decât câmpul de luptă cel mai aprins din întreaga istorie. După cum a spus un expert, cineva ar avea şanse mai mari să scape cu viață dacă ar face jogging în timpul Bătăliei de pe Somme.

Era prezentat un interviu cu astronauții de pe Marte, structurat atât cât se poate de bine, având în vedere depărtarea şi întârzierile cauzate de viteza luminii. în mod inevitabil, a fost pusă acea veche întrebare a jurnaliştilor: cum vă simțiți?

– Ca şi cum ai fi diagnosticat cu o boală şi ai mai avea de trăit cinci

ani, răspunse Carol la întrebarea venită dintr-o altă lume, cu câteva minute mai devreme.

– Cinci ani îți permit să trăieşti cu multă intensitate şi îți dau speranța că ştiința poate veni cu noutăți în această perioadă.

Svetlana era mult mai optimistă.

– Dacă am rezista cinci ani, eu aş putea furniza materia primă ca să rezistăm până murim de bătrânețe, adăugă ea confidențial.

– Cum vă veți descurca cu despărțirea timp de cinci ani, sau poate pentru totdeauna, de cei dragi? s-a auzit următoarea întrebare.

A răspuns Brad, pilotul şi liderul dinamic, dar cu sânge rece.

– Am fost atent analizați în ceea ce priveşte stabilitatea emoțională, inteligența şi starea bună de sănătate, zise el, părând a fi mulțumit. Şi niciunul dintre noi nu are pe Pământ relații prea apropiate.

Chiar acum, este suspendată toată munca de explorare, iar noi facem aprecieri asupra modului în care putem extinde rezervele noastre pentru supraviețuire. Am putea să reciclăm chiar mai mult decât a fost planificat şi suntem stăpânii unei planete întregi, iar aici nu există nicio taxă.

*** * ***

Distrugerea lui Sunflower a fost un accident, potrivit afirmațiilor celor de la Industriile Orbitale Sunflower. Deşi având o şansă de una la un milion, desprinderea siguranței de la soft-ul de control a permis apariția unui curent care a supraîncărcat bobinele cuptorului electric, făcân-du-l să explodeze. Fragmentele fierbinți de bobină şi plasmă uscată au crestat interiorul lui Sunflower şi au lovit rezervorul de combustibil. Desigur, eu ştiam că explozia a fost declanşată de un semnal radio transmis din Australia, dar nu eram aşa de prost să spun cuiva.

în timp ce zilele treceau, estimările numărului de fragmente din cascadă s-au ridicat la sute de milioane, la bilioane, apoi la trilioane. După aceea, nimănui nu i-a mai păsat de niciun număr. Fragmentele erau exprimate în kilometri cubi de spațiu. Aproximările legate de energie au rămas, totuşi, destul de colorate. Se cunoştea teoria bobului de nisip având energia unei bile de popice lăsată să cadă de pe acoperişul unui bloc de birouri, precum şi cea a unui ceas de mână care a lovit cu forța unui camion ce accelera pe autostradă.

Am urmărit spectacolul de lumini de pe cer creat de fragmentele ce ardeau în atmosferă, şi resturile de pe orbită strălucind pe fundalul cerului de dimineață sau seară. în mai puțin de cinci zile, nu mai era niciun satelit operațional mai jos de orbita geostaționară - toți au fost zdrobiți sau sfărâmați de fragmentele de mărimea unei mingi care loveau cu puterea ghiulelelor de tun. Fiecare satelit distrus producea alte fragmente pe noi orbite. Distrugerea stației spațiale era o frumoasă inflorescență de scântei strălucitoare, şi era descrisă ca cea mai urmărită şi cea mai scumpă distracție din întreaga istorie. Toate companiile care depindeau de sateliți au dat faliment, dar majoritatea oamenilor au învățat curând să se descurce şi tară serviciile lor.

Proiectul Firebird avea aceeaşi soartă ca Proiectul Apollo - un gest

pripit care să arate că putem ajunge pe Marte, dar fără nicio urmare. Firebird a prins viață într-o perioadă de prosperitate, dar până a fi gata de lansare, timpurile se schimbaseră. Expediția şi-a urmat cursul doar pentru că fuseseră cheltuiți deja atât de mulți bani, iar anularea ei ar fi însemnat chiar o mai mare risipă.

*** * ***

Acum, umanitatea a fost separată de spațiu timp de zece ani, totuşi Marte este explorat şi colonizat încă, având o populație de două duzini de oameni. Colonia este prosperă, într-un mod frugal, desigur, .şi experiența celor de pe Pământ curge prin legăturile radio ori de câte ori este nevoie de ajutor. E adevărat, costul s-a ridicat la sute de trilioane de dolari în sateliți şi servicii pierdute, iar umanitatea a fost privată de călătoria spațială timp de secole, de resturile exploziei strălucitoare pe care aş fi putut să o opresc, dar nu am făcut-o. De fiecare dată când privesc cerul nopții mă simt vinovat, dar, dacă s-ar da timpul înapoi, tot nu aş raporta furtul unei anumite maşini.

Canalul de pe Marte funcționează încă, transmițând imagini de la noua frontieră în casele noastre, noapte de noapte. Au fost construite ferme sub serele din plasticul obținut din rafinăria de hidrocarbon a Svetlanei, iar Baza Firebird a devenit un mic sat cu corturi sub presiune şi tuneluri pentru deplasare. S-a găsit viață microscopică şi a fost studiată în resorturi încălzite de resturi radioactive, au fost descoperite peşteri în care putea locui o colonie de mii de oameni, şi există pe o stâncă izolată nişte semne ciudat de regulate care sunt probabil naturale... dar ar putea fi şi litere.

Deşi nu am să pot niciodată să povestesc soției sau fiicei mele de şapte ani, de câte ori mă uit la imaginile televizate ale coloniei de pe Marte, mă gândesc la faptul că eu am ajutat la crearea ei. împreună, eu şi Julia, am forțat umanitatea să facă un pas îndrăzneț, dar minunat. Mă gândesc adeseori la ea, apoi mângâi un punct de sudură mic, în formă de stea, prins pe un inel pe care îl port întotdeauna. M-am întrebat mereu dacă ea se gândeşte vreodată la mine.

Traducere: Mirela Oniciuc